

The background of the entire image is a landscape photograph. It shows a wide, shallow river flowing through a valley. The riverbanks are covered in green and brown vegetation. In the distance, there are steep, rugged mountains. The sky is filled with heavy, grey clouds. The overall mood is somber and atmospheric.

TINNA

SATU RÄMÖ

WSOY

TINNA

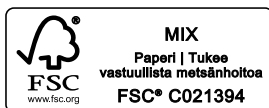

SATU RÄMÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tekijä on saanut tukea WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

1. PAINOS

© SATU RÄMÖ JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-50852-7

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Mutta uskallanko, haluanko, pystynkö?
Kyllä, minä uskallan, pystyn ja haluan.*

ÁFRAM STELPUR, 1975 (ETEENPÄIN, TYTÖT)
ALUN PERIN NÄYTELMÄSTÄ JÖSSES FLICKOR! BEFRIElsen ÄR NÄRA
(STOCKHOLMS STADSTEATER, 1974)
(MYÖS SIVULLA 26)

Älä ole huolissasi, kyllä minä pärjään.

ASTRID LINDGREN, PEPPI PITKÄTOSSU, 1945
(UUSI SUOMENNOS 2017)
(MYÖS SIVULLA 309)

Eysteinnille, Katrínille, Óskarille ja Ullalle

Luku 1

Lämpimät onnittelut merkkipäivänäsi.

Tiedän mitä jätit roskalaatikkoon. Häpeä.

Ytsävällisin terveisin

Viestintuoja

Luku 2

Syyskuu 2023, Stykkishólmur

Päivä oli niin kirkas ja kaunis, että se olisi voinut saada taivaankappaleetkin kokemaan hyvän sään syyllisyyttä. Paula Wolf hymähti kiivetessään kumparetta ylöspäin. Islantilaisilla oli oma sanansa sillekin asialle. Jos ei nauttinut hyvästä säästä ulkona puuhastellen, iski hyvän sään syyllisyys.

Aurinko oli painunut alas hitaasti, ja Paula oli todella saanut nauttia kauniista säästä koko päivän. Ilta oli vuorokaudenajoista hänen suosikkinsa, etenkin alkusyksyisin. Syysillan tiheä lämpö rauhoitti kuin painopeitto. Kypsä heinä tuoksui voimakkaimmalta iltaisin. Paulan huohottava hengitys ja alhaalla laaksossa kaikuva vaimea yksittäisten lampaiden määkinä olivat ainoita ääniä, jotka rikkoivat hiljaisuuden.

Paula otti farkkutakkinsa taskusta kankaaisen nenäliinan ja kuivasi siihen otsansa. Kumpareella oli korkeutta alle sata metriä, mutta suuressa repussa kulkeva valokuvauskalusto oli nostanut kiivetessä hien pintaan. Paula oli ajanut Snæfellsnesin niemimaalle tänä aamuna. Markkinointiosasto oli halunnut kuvapankkiin myös seudun tunnetuimpia luonnonnähtävyyksiä, joten Paula oli käynyt valoisaan aikaan kuvaamassa niemimaan kärjessä olevan jäätikkömaiseman,

Dritvikin mustan hiekkarannan ja suipon Kirkjufellin vuoren. Kulunut kesä oli ollut hänen elämänsä kauheinta aikaa. Oli ihme, että hän oli vielä tässä ja pystyi jälleen työskentelemään. Hän oli päättänyt selvittää. Periksi hän ei antaisi. Kammottavien kuukausien jälkeen olo tuntui nyt paremmalta. Hän uskalsi jo varovaisesti uskoa tulevaisuuteen. Hän rakasti valokuvausta. Intohimo omaa ammattia kohtaan oli houkutellut hänet töiden pariin suunniteltua aikaisemmin.

Kuvista tulisi varmasti loistavia. Ilmatieteenlaitoksen revontuliennusteen mukaan tänään näkyisi revontulia, ja asiakkaat pitivät revontulimaisemista. Kuvaamisen jälkeen hän voisi hakea huoneen avaimen sovitusta paikasta ja painua nukkumaan. Työpäivä olisi pitkä, mutta se ei häntä haitannut. Päinvastoin. Täyteen ahdetut työpäivät tarkoittivat, ettei hänen tarvinnut miettiä asioita liikaa. Jos hänellä oli liikaa vapaata, vääränlaiset mietteet alkoivat kiusata. Vain nukkuessa sai olla täysin rauhassa. Hän ei pelännyt yksinäisyyttä vaan sitä, että joku rikkoisi sen. Hauta-arkku oli ollut viimeinen pisara. Sen saapuessa hän oli pelännyt tulevansa hulluksi. Ja sitten vähän sen jälkeen tapahtui kaikista hirvein... Paula sulki hetkeksi silmänsä ja pyristeli irti piinaavista mielikuvista, jotka muistuttivat menneistä tapahtumista. Hän päätti keskittyä ympäristöönsä. Kuutamon valossa hän näki, kuinka maassa kasvoi tunturivuokkoja ja variksenmarjaa. Oli hiljaista. Ei tarvinnut pelätä muita. Hän oli tänäänkin tavannut vain yhden ihmisen, kun hän oli käynyt bensa-asemalla ostamassa polttoainetta ja ruokaa.

Meri välkehti kuunvalossa kauempana Stykkishólmurin kylän takana. Alhaalla laaksossa erottui tuhansia vuosia sitten purkautunutta ja sittemmin kivettynyttä laavaa. Parinsadan metrin päässä seisoj paikalleen jähmettynyt trolli. Harteikkaan trollin pää näytti siltä kuin se olisi kääntynyt kohti itää. Ehkä se oli viimeisinä hetkinään epätoivoisena katsonut

nousevaa aurinkoa tietäen, että ei ehtisi piiloon kotikoloonsa ennen ensimmäisiä säteitä.

Paula laski kantamuksen selästään ja irrotti repun sivutaskussa olleen tripodin. Ulkomaalaiset rakastivat tarinoita vuorten sisässä asuvista ja päivänvaloa karttavista trolleista. Paula alkoi asetella kameran jalustaa paikkaan, jossa hän saisi ikuistettua kivenlohkareen mukaan kuviin. Kuvien piti kertoa kokonainen tarina.

Kaikesta viimeaikaisesta huolimatta hän oli varma, että valoisampi tulevaisuus odotti häntä. Sellaista tarinaa hän itselleen kertoi. Ehkä muutos oikeaan suuntaan oli jo tapahtunut, mutta hän ei vain ollut vielä huomannut sitä.

Paula viihtyi Islannissa. Hän oli tienannut täällä paremmin kuin mihin olisi Saksassa pystynyt. Sitä paitsi Islannissa hän oli saanut nopeasti paljon vastuuta. Nykyään hän vastasi koko yrityksen visuaalisesta maailmasta. Työ oli sujunut, mutta kaikki muu olikin sitten mennyt pieleen. Hän ei halunnut kuitenkaan nyt ajatella sitä.

Paula otti laukusta valoherkimmän linssinsä ja kiinnitti sen kameran runkoon. Linssinsuojan hän sujautti takkinsa sisätaskuun. Hämärässä työskentely vaati erityistä varovaisuutta. Kameran osat hukkuivat pimeässä herkästi. Paula kumartui kameran puoleen ja tarkisti rajauksen vielä kerran. Hän sääti herkkyysarvon ja himmenninaukon kohdilleen ja painoi etälaukaisinta. Valotusaika oli hämärässä pitkä ja pelkkä laukaisimen painallus saattaisi heilauttaa kameraa, jolloin kuvasta tulisi epätarkka. Paula siirtyi muutaman kymmenen metriä oikealle saadakseen seuraavaan kuvaan mukaan pienen maalaiskirkon, joka sijaitsi aivan kumpareen juuressa pienen järven rannalla. Maisema oli kaunis.

Jossain alempana vierähti kivi. Paula rekisteröi äänen muttei kiinnittänyt siihen sen enempää huomiota. Kallio oli huokoinen, ja irtokiviä putosi alas helposti.

Revontulet kasvoivat taivaalla suuremmiksi. Hennon vihreä väri oli muuttunut tummemmaksi. Pian alkoi erottua harvinaisempia, punertavia värisävyjä. Hänellä oli käynyt hyvä tuuri, sillä punertavia revontulia ei näkynyt usein. Paula seisoi kameransa takana jalat tukevasti maassa ja jatkoi kuvaamista.

Pian toinen kivi vierähti alas. Paula oikaisi itsensä pystyasentoon. Nyt kiven putoaminen maahan oli kestänyt kauemmin. Se oli pudonnut ylempää. Paula kuunteli, mutta vain hiljaisuus vastasi. Jokin tunnelmassa oli kuitenkin alkanut häiritä häntä. Hiljaisuus Helgafellin huipulla oli liian pysähtynyttä. Paula kääntyi katsomaan olkansa yli muttei nähnyt takanaan muuta kuin kuutamon valossa erottuvat tummat kivimuodostelmat ja taivaalla liikkuvat revontulet. Paula halusi vaihtaa kuvakulmaa. Hän halusi kauempana välkehtivän meren mukaan kuvaan. Paula rajasi kuvan, teki säädöt ja painoi etälaukaisinta.

– Löysinpä sinut viimein.

Joku puhui Paulan takana englantia hitaasti ja hiljaa. Ääni kuulosti tukahdetulta. Paula säikähti niin, että huitaisi polvellaan vahingossa kameran jalustaa, joka kaatui maahan. Kuului terävä rikkoutuvan lasin ääni linssin osuessa kiveen. Paula ehti jo ajatella, että uusi maksaisi tuhansia euroja. Hän haparoi käsillään maata nostaakseen jalustan pystyyn. Ehkä linssi ei ollutkaan mennyt kokonaan rikki. Paula tunsikäsiensä alla kuitenkin vain röpelöistä kiveä. Aivan kuin jalusta olisi hävinnyt jonnekin.

– On tullut maksun aika.

Paula katsoi äänen suuntaan. Hän näki tumman hahmon.

– Minun on aivan pakko tehdä tämä.

Nyt äänessä oli enemmän voimaa. Paula kysyi, kuka tulija oli ja mistä hän oikein puhui. Tulija syytti kirkkaan taskulampun ja äkillinen kirkas valo sokaisi Paulan.

– Kuin et muka tietäisi, vieras ääni kähisi.

– Minä en yhtään ymmärrä, mistä sinä puhut, Paula vastasi. Hän yritti pitää äänensä vakaana. Hän halusi nähdä kirkkaan taskulampun taakse, mutta turhaan. Tulija osoitti valoa yhä suoraan kohti Paulan silmiä. Paula yritti suojata kasvoja käsillään.

– Oletko kertonut kenellekään siitä?

Kauhu eteni Paulan sisuksissa. Hänellä oli aavistus, mistä kähisijä puhui. Kuulosti siltä kuin puhujan kieli ei olisi pysynyt kunnolla suussa vaan pyrki ylä- ja alahampaiden välistä ulos. Tulija taisi tarkoituksella muuttaa ääntään. Paula kuitenkin erotti äänessä tutun soinnin. Mutta eihän se voinut olla... Hänen oli pakko olla väärässä.

– En minä ole sanonut kenellekään mitään. Vannon sen. Mitä sinä nyt...

Sitten kirkas valo lähestyi Paulaa vauhdilla. Paula yritti väistää, mutta siitä ei ollut apua. Revontulien tanssi taivaalla kiihtyi. Ne tarjosivat valoa, mutta taivaan apu tuli liian myöhään. Paula ehti nähdä hyökkääjän kasvot mutta ei päässisi koskaan kertomaan havainnostaan kenellekään. Yhtäkkiä hahmo työnsi Paulan reunan yli ja tämä putosi ilman halki raajat tyhjyyttä haroen.

Helgafell oli vain 73 metriä korkea. Sellainen pudotus olisi hyvin todennäköisesti riittänyt tappamaan ihmisen, mutta kuolemaa ei saanut jättää todennäköisyyksien varaan. Tehtävä oli niin tärkeä, että lopputuloksesta oli oltava aivan varma.

Kähisijä keräsi taskulamppunsa valon avulla Paulan varusteet rikkiinäisine linsseineen reppuun ja lähti kävelemään alas rinnettä. Hän hymisi tyytyväisenä. Kaikki oli sujunut suunnitelmien mukaan. Paula oli ollut niin säikyksi peloteltu, ettei ollut pystynyt puolustautumaan. Ehkä hän ei halunnutkaan puolustautua. Ehkä hän oli itsekin tajunnut, kuinka välttämätöntä hänen kuolemansa oli. Ruumis piti vielä siirtää sille kuuluvaan paikkaan.

Helgafell oli ollut Lohilaaksolaisen saagasta tunnetun kauniin ja itsenäisen Guðrún Ósvífursdóttirin viimeinen asuinpaikka. Guðrún oli haudattu vuonna 1008 Helgafellin vieressä sijaitsevaan hautaan. Hautapaikka oli vieläkin näkyvillä. Muukalainen jätti Paulan repun nojaamaan hautakumpua ympäröivään puiseen aitaan, irrotti vyölenkissään roikkuvan kengitysvasaran, käveli Paulan luokse ja tarttui tätä ranteesta. Pulssia ei tuntunut.

Vanhan tarinan mukaan Helgafellille kapuava sai esittää kolme toivetta, jos ei sanonut kiivetessä sanaakaan. Muukalainen oli toivonut, että Paula kuolisi nopeasti, hän saisi viimein palkintonsa ja soimaava omatunto jättäisi hänet rauhaan. Ensimmäinen toive oli jo toteutunut.

Varmistuaakseen, että Paula oli todella kuollut, hän asetteli naisen kyljelleen ja pään sopivaan asentoon. Hän sujautti kapeavartisen taskulampun huultensa väliin saadakseen tarpeeksi valoa. Hän tarttui kaksin käsin vasaran puiseen varteen ja kohotti käsivartensa päänsä yläpuolelle.

Lohilaaksolaisen saagan Guðrún oli ollut neljästi naimisissa. Kuolinvuoteellaan Guðrún oli tunnustanut pojalleen, kuka aviomiehistä oli ollut hänelle tärkein:

Häntä pahiten kohtelin, ketä eniten rakastin.

Ne samat sanat lausuttuaan muukalainen otti vauhtia ja tähtäsi Paulaa korvan ja päälleen väliin, siihen kohtaan, missä luu oli ohuimmillaan. Vasara humautti ilmassa ja osui maassa makaavaa uhria pään sivuun. Kuului napsahdus.

Luku 3

Syyskuu 2023, Strandir

Lampaat tulivat alas vuorenrinnettä kapeana, pitkänä nauhana, jonka ohut sumupilvi paikoin katkaisi. Pilvet olivat kuin vuoren hengitystä. Pisaroiksi tiivistynyttä vesihöyryä työntyi ulos raoista, joita jäätiköt olivat basalttiin raapineet. Pilvet lepäsivät aivan liki verenspunaista, maaruskan värjäämää maanpintaa.

Rikostutkija Hildur Rúnarsdóttir laski kiikarit ja sammutti mönkijänsä. Hän vastasi radiopuhelimeen. Vuorikuningas Bogi Bogason kutsui Hilduria.

– Kauimmaisoin laakso on nyt tyhjä. Viimeiset lampaat ovat jo liikkeellä. Siirrytään seuraavaksi kaikki länteen. Ohjataan alempana olevat eläimet joen länsipuolta alas.

Hildur piti edelleen katseensa lähenevässä laumassa. Vaikka matkaa oli vielä ainakin pari kilometriä, terävä määintä kuului jo. Sadoista lampaista lähti paljon ääntä.

– Jää siihen Hverá-joen mutkaan.

Bogin ääni soi kuin kumea basso. Bogin ratsu hirnui taustalla malttamattomana. Vuoristossa kulkeminen vaati hevosilta voimia, ja siksi lampaidenkeruuseen kelpuutettiin mukaan vain vahvimmat ja nopeimmat ratsut. Hildur ei ollut aikuisiällä juuri ratsastanut, joten hän oli ottanut menopelikseen nelivetoisen mönkijän.

Lampaidenkeruuseen osallistuminen oli jokasyksyinen talkootapahtuma. Maa oli jaettu kymmeniin pienempiin alueisiin, niin etteivät lähialueiden lampaidenkeruut osuneet samoille päiville. Keruu oli organisoitava tarkasti, jotta jokaiselle alueelle riitti tarpeeksi työvoimaa, hevosia ja paimenkoiria.

Jokainen pelto, autio vuono ja tyhjä laakso tyhjennettiin lampaista ennen talven tuloa. Yhdellä alueella laidunsi lampaita useammalta maatilalta, joten keruun jälkeen lampaat eroteltiin suurissa erotteluaitauksissa korvamerkkien mukaan. Lampaidenkeruusiin osallistuminen oli Hildurille kansalaisvelvollisuus, ja niitä järjestettiin ympäri Islantia kymmeniä joka syksy. Tänä syksynä Hildur oli tosin ehtinyt mukaan vain tähän yhteen. Hän kiitti mielessään Jakobia. Vanhempi konstaapeli Jakob Johanson oli luvannut vapaapäivänään hoitaa Hildurin työvuoron, jotta Hildur pääsi lähtemään. Mitä useampi osallistui, sitä nopeammin lampaat saataisiin kasaan.

– Menenkö siis sen sillan kohdalle? Hildur varmisti ja suoristi selkäänsä. Pitkä päivä alkoi tuntua kehossa. Mönkijän tärinä sai lihakset jumiin.

Päivän ensimmäiset lampaat oli ajettu ylängöltä alas monta tuntia sitten. Ne olivat jo siirtyneet alas laaksoon suureen aitaukseen, missä osa talkoovoimasta jaotteli eläimiä maataloilta pienempiin aitauksiin. Jokainen tilallinen päätti, lastattiinko lammas teurasautoon vai vietiinkö se talveksi lampolaan. Vuorilla ja laaksoissa uurastettiin pimeään tuloon asti. Siihen oli vielä viisi tuntia.

– Siihen on tulossa pari tyttöä hevosilla. Mene parisataa metriä sillalta alaspäin. Siinä on joen levein kohta ja elikot yrittävät aina siitä yli.

Hildur kuittasi ja laittoi radiopuhelimen takin rintataskuun. Hän käynnisti mönkijän, sulki kypäränsä visiirin ja kaasutti eteenpäin. Vanha kulkupeli tärisi käsissä ja piti kovaa

ääntä. Bensan katku ei sopinut yhteen lähes koskemattoman ylängön kanssa, mutta Hildurin oli pakko myöntää, että hän piti tuoksusta etenkin kun siihen sekoittui hiljalleen talven tieltä kuolevan maan makea aromi.

Juuri nyt maisema kirkui maaruskan väreissä. Ruohovartisten kasvien punaiset sävyt olivat kirkkaimmillaan. Vielä muutama päivä, ja maasto alkaisi muuttua ruskeanharmaaksi. Hildur kiersi herkät sammalalueet, mutta ajoi muuten sieltä, mistä matka oli lyhin. Joelle tultuaan hän hidasti hieman vauhtia ja ohjasi mönkijän veden yli.

Hildur asettui seisomaan aivan joen rantaan. Työsaappaat upposivat mutaan nilkkoja myöten. Ajamisen jälkeen seisominen tuntui silti mukavalta.

Lampaidenkeruu oli kovaa työtä. Lampaat päästettiin alkukesästä ulos, ja ne jäivät usein maatilojen lähistölle laiduntamaan. Mitä pidemmälle kesä eteni, sitä syvemmälle erämaahan eläimet liikkuiivat. Loppukesästä lampaat laidunsivat kaukaisissa laaksoissa yrttejä ja nurmea, joivat puroista ja pysyttelivät omiensa joukoissa. Syksyllä yöt pitenivät ja lämpötila laski, ja lähenevä talvi sai lampaat taas liikkeelle. Keruussa tärkeintä oli ohjata eläimet oikeaan suutaan. Yhtäkään ei jätetty hakematta, vaikka siihen olisi mennyt päiväkausia. Jokainen eläin oli arvokas. Oli ihmisiä, jotka mittasivat arvon vain lampaan tuottamassa villassa tai lihassa, mutta useimmille tilallisille eläinten hyvinvointi oli myös kunnia-asia. Eläimiä ei haluttu jättää kylmenevän sään armoille.

Bogilla oli seudun isoin maatila, kahdeksan lasta ja pirteän oloinen vaimo. Hildur oli tavannut miehen koko perheen aamulla lampaiden erotteluaitauksen luona, kun he olivat juoneet yhdessä aamukahvit. Bogin perhe muodosti kymmenen prosenttia lähialueen väestöstä. Bjarnarfjörðurin vuonon rannalla Strandirissa asui alle sata asukasta.

Länsivuonoilla asui muutenkin hyvin vähän ihmisiä, mutta Strandirin alue oli kaikkein harvaanasutuin. Lampaita oli satakertaisesti ihmisiin verrattuna.

Jokainen alue valitsi joka vuosi lammastilallisten joukosta vuorten kuninkaan, *fjallkóngurin*. Tänä vuonna, kuten monina vuosina aikaisemminkin, se oli Bogi. Hänen vastuulleen oli organisoida alueen lampaiden etsintä ja juoksutus alas laaksoon. Pieneltä alueelta lampaat saatiin kerättyä yhden päivän aikana, mutta yleensä yhdelle alueelle jouduttiin tekemään kaksi, joskus kolmekin hakua.

Kuri ylängöllä oli ehdoton. *Fjallkóngur* päätti, mitä tehdään. Komentoketjun oli pakko olla selkeä ja tiukka, sillä erämaassa eksyi helposti. Etenkin sumun laskeuduttua suuntavaisto oli koetuksella. Kun yksi ihminen tiesi, missä kukin oli, kadonneen etsinnät oli helpompi aloittaa.

Hildur tunsu yhtäkkiä maaperän kumisevan. Monisatapäinen lauma kipitti kohti laaksoa kaksi ärhävästi haukkuvaa koiraa perässään. Islanninlammaskoirat ohjasivat lampaita oikeaan suuntaan. Niiden perässä tuli muutama ratsukko. Yhtäkkiä harmaa lammas hyppäsi sivuun laumasta. Hildur otti pari askelta eteenpäin ja nosti samalla sadetakin verhoamat käsivartensa ilmaan. Laumaa ei saanut päästä hajoamaan. Jos yksi karkasi, ympärillä olevat lampaat saattoivat seurata perässä, ja siitä koituisi kaaos.

– *Usss, usss*. Menkää, menkää! Hildur huusi kovaan ääneen ja heilutti käsiään villisti. Jalat painuivat yhä syvemälle mutaan.

Lammas pelästyi mutta ymmärsi onneksi tehdä täyskäännöksen ja lähti juoksemaan takaisin lauman perään. Karitsat seurasivat mukana.

Joukon viimeisenä tullut ratsastaja huusi Hildurille, että toinen puoli laumaa seuraisi pian perässä. Hildur jäi odottamaan, otti housujen reisitaskusta esiin taskumatin ja kulautti

siitä pitkän ryypyn. Rommi ei ollut hänen lempijuomaansa, mutta se lämmitti mukavasti ja viivästytti nälän tuloa. Illalla juhlistaisiin pitkän kaavan kautta. Repuista kaivettaisiin esiin lisää pulloja, joku soittaisi kitaraa ja kaikki hoilasivat Bubbi Morthensin balladeja.

– Hildur, oletko kuulolla? Missä olet? Särisevä miehen ääni kuului radiopuhelimesta. Se oli taas Bogi.

Hildur sujautti rommin takaisin taskuunsa ja tarttui radiopuhelimeen. Hän vastasi olevansa samassa joenmutkassa ja että ensimmäinen satsi elikoita oli juuri mennyt ohi.

– Ota mönkijä alle ja tule vähän äkkiä tänne.

Kumea bassoääni oli poissa. Miehen ääni vinkui. Hänellä vaikutti olevan hätä ja kiire. Ei kai vaan ratsukko ollut mennyt nurin? Se oli Hildurin ensimmäisen ajatus. Vuoristossa sattui joskus vakavia ratsastusonnettomuuksia, kun hevoset ryntäilivät liukkailla rinteillä kovassa vauhdissa ja välillä kaatuivat.

– Oletko loukkaantunut? Kävikö pahasti? Onko hevonenkin loukkaantunut? Hildur kysyi ja kiipesi mönkijän selkään.

– Ei liity hevosiin. Tilanne on pahempi. Tule nyt vaan helvetin nopeasti, Bogi sanoi ja antoi koordinaatit.

Hildur käynnisti mönkijän ja komensi toisen siltaa vaihtineista ratsukoista tuuraamaan, sillä seuraavat lampaat olivat tulossa minä hetkenä hyvänsä. Sitten hän suuntasi kohti solaa, joka oli vaikeakulkuinen mutta samalla nopein reitti Bæjarvötnin järven eteläreunalle.

Pian Hildur näki kauempana maastossa muutaman keltaisen läiskän. Onneksi kaikki olivat pukeutuneet värikkäisiin sadevaatteisiin. Hän painoi lisää kaasua, ja väriläiskät suurenivat. Kolme hevosta seisoj paikallaan ohjat kaulalla. Hildur nyökkäsi Bogille, joka tuli häntä kohti. Kaikki olivat rankan päivän jälkeen väsyneitä, mutta Bogin kasvot olivat tavallista kalpeammat. Reippaus oli haihtunut jonnekin ylängön tuuliin.

– Hyvä kun tulit, tule perässäni, Bogi sanoi ja lähti harppomaan eteenpäin.

Muut jäivät vahtimaan hevosia.

– Kävimme tarkastamassa, että sola on varmasti tyhjä. Kun näin ilmassa pörräävät korpit... Bogi piti tauon ja sylkäisi maahan. – ...ajattelin että siellä on pakko olla lampaanraato. Nekin pitää käydä tarkistamassa. Valtio maksaa korvauksia.

Bogista pulppusi puhetta. Mies päästi ilmaa paksujen huuliensa välistä ja pudisteli päätään.

– Tuon ison kiven takana, Bogi sanoi ja antoi Hildurin mennä ensin.

Hildur kiersi kiven ja näki selällään makaavan ihmisen, jonka kasvot oli nokittu tunnistamattomiksi.

Et voi paeta varjoasi.

Islannin maaseudulla lähdetään syksyisin vuorille keräämään lampaista. Syrjäisestä laaksosta löytyy kuitenkin jotain muuta: korppien nokki-ma ruumis. Rikostutkija Hildur Rúnarsdóttirista tuntuu, ettei kyse ole onnettomuudesta. Korviin soimaan jäänyt ääni saa hänet tutkimaan asiaa tarkemmin. Tinna-tädin huomio yhdestä yksityiskohdasta vahvistaa epäilyt, että Hildur on kohdannut saman tekijän aikaisemminkin. Jäljet johtavat Reykjavíkiin – ja lopulta aikaan, jolloin asioita ei koskaan kunnolla selvitetty. Menneisyys ei jätä myöskään Tinnaa rauhaan. Hänen on saatava viimein vastaus perheen hajottaneeseen salaisuuteen.

Raha ja rakkaus voivat ajaa ihmisiä kammottaviin tekoihin.

***Tinna on suuren suosion
saavuttaneen Hildur-sarjan
viides osa.***

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50852-7